ga, mis naesele armuſt olli Moiſaſt antud. Se olli kewwade, wette laggumisse aial. Weski jures olli kõrts. Tomas olli wilja jahwatanud ja piddi koio minnema, agga wõttis weel eñne kõrtsus täis ennast lakkuda ja jahhudgi ka raiskada. Nüüd hakkas joobnuſt peaſt õhto pole jõe peäle koio minnema. Hobbone murdis ſisse; Tomas piddi hooſt aitma, agga isse wässind ei oskand, egga saand korda, ja kukkus isse jäe alla, kus hobbone häddas jalgega tedda pekſis. Temma karjumisse peäle tulli rahwas abbiks, tõmbaſid kül tedda ja hooſt wee seest wälja, agga Tomal olli pea-laes hobboſe rauaſt ſuur haaw, ja külm wesſt olli tedda ni tuimaks teinud, et ta jo keleto olli, ja monne tuñni pärraſt seäl kõrtsus, kuhho teiſed tedda õlge peäle pannid, hinge heitis! Nenda sai ta äkkitselt omma jomisse läbbi surma, 32 aastat wanna, kesk omma parraja ea sees; naene ja nelli last jäid tenmaſt waeseks järrele, jc. — kuhho läks temma hing? —

Oh, minno armas ma-rahwas, kas peeksite kül sedda jutto walleks aiama? — ehk sedda kahjo ja õnnetust, mis Halliko-Tomal sündis, mitte temma jomisse-süüks arwama? Oh, ärge olge pitkaldaſed sedda uskuma, mis näte allati enneſe rahwa seltsis sündiwad. Iggas waldas, iggas külas leiate Toma sarnatsid, kes jomisse läbbi ennaſt hukka saatwad ja keikſuggu hädda ja willetſuſt enneſe kaela peäle isse koggu-wad. Jubba mitto rikkas maia läks se läbbi waeseks ja kehwaks, jubba mitto terwe innimenne rikkus se läbbi terwist ja rammo ärra; jubba mitto moiſtlik innimenne wõttis se läbbi moistuſt ja meele kautada ja häbbematta ja nurjatumat tööd tehha; jubba mitto sai se läbbi wargusse ja mu patto kimpo, ja ellas liggimeste pahhandusseks. Uskuge sedda töeste, et se teie enneſe heaks tulleb, kui jominne ja lakkuminne teil keeldakse. Ei teie tõ woi korda miñna, ei teie Ello woi Jummala, egga innimeste ees

kõl-